

LILIAN KREUTZBERGER

RAUHFASER

Lilian Kreutzberger (1984) reflecteert in haar werk op een onomkeerbaar gegeven van onze huidige maatschappij: de oprukkende digitalisering en de impact die dit heeft op ons dagelijks leven. In haar praktijk en onderzoek draait het om de mogelijkheden, tekortkomingen en beleving van zowel onze (stedelijke) omgeving als de digitale ruimte. In haar recente werk speculeert ze over een toekomstige wereld waarin wij volledig worden omgeven door 'schermen'. Het oppervlak van objecten als gebouwen en straatmeubilair zullen bedekt zijn met een constant veranderende 'elektronische huid', die ons continu van beelden voorziet. Zoals rauhfaser behang voorheen een kale bouwmuur verbloemde, zo laat Kreutzberger in de tentoonstelling vorm, beeld en functie in elkaar overlopen.

In her work, Lilian Kreutzberger (1984) reflects on an irreversible reality of our current society: the advancing digitalization and the impact this has on our everyday lives. Her artistic practice and research revolve around the possibilities, shortcomings and perception of both our (urban) environment and the digital space. In her recent work, she speculates on a future world where we are completely surrounded by 'screens'. The surface of objects, such as buildings and street furniture, will be covered with an ever-changing 'electronic layer', continuously providing us with images. Just as ingrain wallpaper (rauhfaser) was once used to disguise a bare wall, Kreutzberger allows form, image and function to merge together in the exhibition.

ZINSBEGOOCHELING

Kreutzberger presenteert haar handgemaakte objecten samen met de nieuwste technologische ontwikkelingen. In haar complexe installaties appelleert ze aan een esthetische beleving, maar ondergraaft ze ook de betrouwbaarheid van onze visuele ervaring. Het resultaat is zinsbegoocheland. Zo speelt Kreutzberger met onze waarneming door *trompe l'oeil*: een driedimensionaal object blijkt een plat vlak te zijn, het gebruikte materiaal – marmer – is een geprinte huid op een gipsen object.

PRIVAAT VERSUS PUBLIEK

De inrichting van *RAUHFASER* verwijst naar de vormgeving van publiek toegankelijke private ruimtes voor een aantal beroemde New Yorkse wolkenkrabbers zoals het Seagram Building of het Time-Life gebouw waar de scheidslijn tussen het private en het publieke vervaagt. De 'verblijfsruimten' tussen de hoogbouw zijn voorzien van zitmeubelen, groenplantsoentjes en waterpartijen en er is gratis wifi waar gretig gebruikt van wordt gemaakt. Deze ruimtes staan voor de kunstenaar symbool voor de weinig transparante privacy in het digitale domein, waar bijvoorbeeld surfgedrag leidt tot pop-ups van advertenties. Kreutzberger roept zo de vraag op wie zeggenschap heeft over de menselijke zintuiglijke ervaring.

EMDR

Speciaal voor *RAUHFASER* maakte Kreutzberger *Aftersun*, gebaseerd op het principe van EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing). EMDR-therapie vermindert een traumatische herinnering door middel van zintuiglijke overprikkeling van het geheugen zodat emoties die gekoppeld zijn aan die herinnering minder sterk gevoeld worden. Kreutzberger ziet in deze therapie een overeenkomst met onze digitale (over)prikkeling, waarbij zij internet overigens niet als een kwaad ziet: het medium kan juist worden gebruikt voor heling en traumaverwerking. De teksten op de EMDR-sculptuur zijn geschreven door de gelauwerde Belgische schrijfster Lize Spit, en deels gegenereerd door AI. Door de controle zo deels uit handen te geven, voert Kreutzberger de psychologische spanning in de tentoonstelling op.

MESMERISING

Kreutzberger presents her handmade objects together with the latest technological developments. In her complex installations, she appeals to an aesthetic experience, but also undermines the reliability of our visual perception. The result is mesmerising. Kreutzberger plays with our perception, for instance by using trompe l'oeil: a three-dimensional object turns out to be a flat surface, the apparent material – marble – is a printed photo on a plaster object.

PRIVATE VERSUS PUBLIC

The layout of RAUHFASER refers to the design of publicly accessible private spaces near several famous New York skyscrapers, such as the Seagram Building or the Time-Life Building, which blurs the lines between the private and the public. The 'living areas' between the high-rise buildings include seating, greenery and water features, as well as free Wi-Fi which is used enthusiastically. For the artist, these spaces symbolise the lack of transparent privacy in the digital domain where, for example, browsing behaviour leads to advertising pop-ups. Kreutzberger thus raises the question of who has control over the human sensory experience.

EMDR

Especially for RAUHFASER, Kreutzberger has created Aftersun, based on the principle of EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing). EMDR therapy reduces a traumatic memory through sensory overload, causing emotions linked to that memory to be felt less intensely. Kreutzberger recognises a similarity between this therapy and our digital (over)stimulation, although she does not see the internet as evil: on the contrary, the medium can be used for healing and trauma processing. The texts on the EMDR sculpture were written by award-winning Belgian writer Lize Spit, and partly generated by AI. By thus relinquishing control to some extent, Kreutzberger heightens the psychological tension in the exhibition.

Lilian Kreutzberger, 2024
Foto / photo: Arjan Lammerts

Voor *RAUHFASER* werkte Kreutzberger nauw samen met auteur Lize Spit en architect Carolien Schippers (studio -C-A-S-). De driedimensionale beeldschermen ontwikkelde zij binnen het artist-in-residence programma *Crossing Parallels* van de TU Delft, met technische ondersteuning van Jarno Burger en Max Mahieu. Muziekproducer Nils van Lingen maakte een soundscape, Anna Chocoli maakte animaties en Roderik Patijn de videobeelden voor verschillende kunstwerken.

De tentoonstelling is mede mogelijk gemaakt door het Mondriaan Fonds, Amsterdams Fonds voor de Kunst, TU Delft, EKWC, Stimuleringsfonds, Cultuurfonds en Stichting Niemeijer Fonds.

For RAUHFASER Kreutzberger worked closely with author Lize Spit and architect Carolien Schippers (studio -C-A-S-). The three-dimensional screens were developed in collaboration with the artist in residence programme Crossing Parallels at TU Delft, with technical support from Jarno Burger and Max Mahieu. Music producer Nils van Lingen created a soundscape, Anna Chocoli animations and Roderik Patijn video images for various art works.

The exhibition is made possible by Mondriaan Fund, Amsterdam Fund for the Arts, TU Delft, EKWC, Stimuleringsfonds, Cultuurfonds and Niemeijer Fund.